

[திரு. வி. கே. இராஜாப்பிள்ளை]

[1973 மார்ச் 3]

தப்பான ஒரு கருத்து நிலவி வருகிறது. ஆனால் அப்படி அல்ல என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்காக இங்கே டிட்டெயில்ட் பப்ளிக் வொர்க்ஸ் பட்ஜெட் புத்தகத்தில் 226-ம் பக்கத்திலிருந்து 261-ம் பக்கம் வரை பார்த்தோமானால் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்ட, விஞ்ஞான ஆய்வுக்கூடங்கள் கட்ட, கட்டி முடித்தது இவற்றிற்காக லட்சம் அல்ல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்யப் பட்டிருக்கிறது. அதேபோல பாமிலி ப்ளானிங் சென்டேர்ஸ், சர்ஜிக்கல் வார்ட்ஸ் கட்டுவதற்கும் தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி): இன்றையதினம் இருபது உறுப்பினர்கள் பேச இருக்கிறார்கள். ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்கள் ஏழு நிமிடங்களுக்குள்ளாக அவர்கள் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து, திரு. கே. பி. கோபால்.

* திரு. கே. பி. கோபால்: மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, 1973-74-ம் ஆண்டுக்கான நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது ஒரு சில கருத்துக்களை கூற வாய்ப்பளித்தமைக்கு முதலில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அண்ணா வழியில் அயராது பணி புரியும் அரசு என்று கூறிக்கொண்டும் அரசுத் திட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட செலவினங்களில் சிக்கனம் என்றும் அரசு ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள் இவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு ஏற்றமுடியாத தற்கு நிதிப் பற்றாக்குறையைக் காரணம் காட்டி அதற்கு மாறாக அரசு விளம்பரங்களிலும் ஆடம்பர விழாக்களிலும் செலவு செய்வதைப்பற்றி முதலில் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அண்ணா வழி செல்லும் அரசு என்று கூறினார்கள். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதல் அமைச்சராக இரண்டு ஆண்டுக் காலம் இருந்தபோது பத்திரிகைகளுக்கும், தினத்தாள்களுக்கும் கொடுத்த விளம்பரங்களுக்கான செலவு மொத்தம் ரூ. 2.18 லட்சம். அடுத்த நான்காண்டுகளில் இந்த பத்திரிகைகள், தினத்தாள்கள் இவற்றிற்கு கொடுத்த விளம்பரங்களுக்கான செலவு ரூ. 35.18 லட்சம். இதுதான் அண்ணா வழியா என்று முதலில் கேட்க விரும்புகிறேன்.

இரண்டாவதாக, இதுபோன்ற விளம்பரங்கள் கொடுப்பதில் ஒருசில வழிமுறைகள் உள்ளன. டிசம்பர் மாதம் நடந்த பரிசுச் சீட்டுக் குலுக்கலுக்கு சனவரி மாதம் முரசொலியில் விளம்பரம் கொடுக்கப்படுகிறது. சனவரி மாதம் 10-ம் தேதி பரிசுச் சீட்டு குலுக்கல், 11-ம் தேதி தினத்தந்தி, தினமணி போன்ற முக்கியமான பத்திரிகைகளில் இலவசமாகவே செய்தி என்று அவர்கள் செய்தி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் முரசொலியில் சனவரி 12-ம் தேதி அதுவும் ஒரு விளம்பரமாக வருகிறது. அண்ணா அவர்கள் முதல் அமைச்சராக

1973 மார்ச் 3]

[திரு. கே. பி. கோபால்]

இருந்தபோது இரண்டு ஆண்டுகளில் முரசொலிக்குக் கொடுத்த விளம்பரச் செலவு ரூ. 8,800. அதற்கு அடுத்த நான்கு வருடங்களில் கொடுக்கப்பட்ட விளம்பரங்களின் செலவு ரூ. 1.22 லட்சம். இந்தத் தொகை யாருடைய பணம்? தரித்திர நாராயணர்கள் என்று நிதிநிலை அறிக்கையில் கூறியிருக்கிறீர்களே, அவர்கள் மறைமுகமாக கலால் வரி மூலம் கொடுத்த வரிப்பணம்தான் அது என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த பேரவையில் சூன் 1971-ல் ஒரு உறுதியைக் கொடுத்தார்கள். அதாவது அமைச்சர்கள் சுற்றுப்பயணம் செய்யும்போது கட்டிக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டால், ஒரு கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டால்கூட அவர்களுடைய கட்சியிலிருந்துதான் பயணப் படியைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள் என்று. நான் குற்றம் சாட்ட விரும்புவது மக்களுடைய வரிப்பணத்தில் அமைச்சர்கள் சுற்றுப்பயணம் என்ற முறையில் தங்கள் கட்சிப் பணிகளில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதாகும். இதற்காக, மாநில ஆட்சித் தலைவர், அமைச்சர்கள், தலைமையிடப் பணியாளர்கள் என்ற தலைப்பில் 1971-72-ல் ரூ. 5.82 கோடியாக இருந்தது, 1973-74-ல் ரூ. 8.97 கோடி எனவும், பல்வகை என்ற தலைப்பின் கீழ் 1971-72-ல் ரூ. 18.45 கோடி என்றிருந்தது, 1973-74-ல் ரூ. 22.54 கோடியாகவும் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். திட்டங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட செலவினங்களில் சிக்கனம் என்று நிதிநிலை அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் சிக்கனமா? அரசாங்க நிர்வாகத்தில் கவனக் குறைவாலும், காலதாமதத்தாலும் அரசாங்கத்திற்கு கிடைக்க வேண்டிய வருமானம் குறைகிறது. அரசுக்கு இழப்பும் ஏற்படுகிறது. தமிழ் நாட்டில் வன இலாகா மூலம் தேக்கு, சந்தனம் போன்ற விலை உயர்ந்த மாங்கள் வளர்க்கப்படுகின்றன. முக்கியமாக மதுரை மாவட்டத்தில் குமரிக் காடு என்ற திட்டத்தின்கீழ் ஆண்டுதோறும் தேக்கு பயிரிடப்படுகிறது. அப்படியிருந்தும் 1971-72-ல் காட்டு இலாகா மூலம் கிடைத்த வருமானம் ரூ. 4.56 கோடி. ஆனால் 1973-74-ல் அது ரூ. 3.67 கோடியாக குறைந்திருக்கிறது.

அரசாங்க நிர்வாகத்தில் கவனக்குறைவாலும், காலதாமதத்தாலும் வருமானம் குறைகின்றது. இதனால் அரசுக்கு நஷ்டமும் ஏற்படுகிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இது அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ரீசன்ஸ் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுவது என் கடமையாகும். சூன் மாதம் 1968-ம் ஆண்டு பொதுப் பணித்துறையில் பணியாற்றிய 7 அதிகாரிகள் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் வேலைநீக்கம்

[திரு. கே. பி. கோபால்]

[1973 மார்ச் 2]

செய்யப்பட்டது 1969 டிசம்பர். 1969 டிசம்பர் மாதம் வரையில் அவர்களுக்கு சப்ஸிடென்ஸ் அலவன்ஸ் கொடுத்த வகையில் அரசுக்கு ரூ. 59,000 இழப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்த அரசு பல குழுக்களை நியமித்தது. இராஜமன்னார் குழு அமைத்த தற்கால ரூ. 2.33 லட்சம் செலவாகியிருக்கிறது. இதிலிருந்தே ஒவ்வொரு குழு அமைப்பதற்கும் எவ்வளவு செலவாகும் என்பதை நாமே தெரிந்து கொள்ளலாம். இப்போது டாக்டர் எம். டி. பால் அவர்கள் தலைமையில் 'சர்வீஸ் கன்டிஷன் பார் மீச்சர்ஸ் ஆப் எமிடெட் ஸ்கூல்ஸ்' என்பதைப் பற்றி ஆராய ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் அளித்துள்ள பரிந்துரையில் சுட்டிக்காட்டியபடி தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்கள், ஆசிரியர் அல்லாத பணியாளர்கள் சம்பந்தப்பட்ட குறைகளை நிவர்த்தி செய்ய இந்த நிதிநிலை அறிக்கை வழிவகை செய்யவில்லை என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறி நெசவாளர்கள், கோரிக்கைகள் தீர்க்கப்படுவதற்காக திரு. சந்தானம் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. விவசாயத் தொழிலாளர்களுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக திரு. கார்த்தி கேயன் அவர்கள் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த பட்சம் ஊதியம் நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்பதற்காக அந்தக் குழு நான்கு மாவட்டங்களில் சுற்றுப்பயணம் செய்து இருக்கிறது. அவர்கள் நம்முடைய மாநிலம் முழுவதும் சுற்றிப்பார்த்து ஒரு அறிக்கை கொடுத்து, அரசு அதைப் பரிசீலித்து, அதன்மீது ஒரு முடிவு எடுப்பதற்கு காலதாமதமாகலாம். ஆகவே, தற்காலிகமாக அந்த அறிக்கை வருவதற்கு முன்னால் அந்த கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கும், விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் ஒரு தற்காலிக கூலி நிர்ணயத்தை அரசு செய்யத் தவறி விட்டது என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

தற்போதுள்ள மின்சாரப் பற்றாக்குறைக்கும், மின்சார வெட்டிற்கும் இந்த அரசே முழுப் பொறுப்பும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவர்களுடைய கவனம் மின்சார உற்பத்தியை எப்படிப் பெருக்குவது என்பதில் இல்லாமல், அதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், கிராமங்களுக்கு மின்சார இணைப்புத் தருகிறோம் மின்சாரப் பூர்த்தி விழா கொண்டாடுகிறோம் என்பதில் தான் கவனம் செலுத்தினார்கள். மேலும், திட்டங்கள் நிறைவேற்றுவதில் காலதாமதம் ஏற்பட்டது. மதுரை மாவட்டத்தில் சுருளியாற்று நீர் பின்நிலைத் திட்டவேலை ஆரம்பித்து சுமார் 1½ ஆண்டுகாலமாக நடந்து வந்தபோதிலும், எந்த அளவுக்கு அந்த வேலை நடைபெற்று இருக்கிறது என்றால் அங்கே ஊழியர்களுக்கான

1973 மார்ச் 3]

[திரு. கே. பி. கோபால்]

கட்டடங்கள் பேஸ்மெண்ட் வரையில் தான் வந்திருக்கின்றன. காங்கிரஸ் ஆட்சிகாலத்தில் அதே பகுதியில் பெரியார் நீர் மின்சாரத் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டபோது குறிப்பிட்ட ஆண்டுக்கும் ஒரு ஆண்டு முன்னதாகவே நிறைவேற்றப்பட்டதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்தத் திட்டத்திற்கு திட்டமிட்டதற்கும் குறைவான செலவில் அந்தத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதற்கான திறமை எங்களுடைய முன்னாள் அமைச்சர் வெங்கடராமன் அவர்களுக்கும், அன்று இருந்த மின்சாரப் பிரதம பொறியாளர் அவர்களுக்கும் தான் சாரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மின்சார நிறைவு விழா கொண்டாடுவதற்காக பிரதம மின் பொறியாளர் அவர்கள் ஒரு அறிக்கை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ரூ. 15,000 விருந்து ரூ. 3,000, ரூ. 1,000 வரை செலவிடலாம் என்று அறிக்கை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். ஆயிரம் ரூபாய் முதல் ரூ. 3,000 வரை விழா கொண்டாடுவதற்குப் போதாதா, ரூ. 15,000 வரை செலவிடலாம் என்று சொல்வது சாமானியர் அரசு, ஏழை எளிய மக்களின் அரசு என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நிலம் இல்லாதவர்களுக்கு நிலம் பட்டா என்று கூறப்படுகிறது. நம்முடைய தோழர் திரு. சுப்பையா அவர்கள் கூட 1,57,000 கொடுக்கப்பட்டது என்று அதிகாரிகள் கொடுத்திருக்கிற கணக்குத் தவறு என்று குறிப்பிட்டார்கள். என்னுடைய பகுதியான உத்தமபாளையம் தாலுக்கா கூடலூர் கிராமத்தில் நான் நேடியாகக் கண்ட விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். 8-10-1972 அன்று 183 பேர் மேலுக்குச் சென்று பட்டா வாங்கினார்கள். அவர்களிடத்தில் பட்டா இருக்கிறதே தவிர அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இடம் எது என்று தெரியவில்லை. அந்த அதிகாரிகள் என்ன நினைத்தார்கள் என்றால் இன்னொரு பகுதியில் இருக்கும் நத்தம் புறம்போக்கில் இருக்கிறவர்களை காலி செய்து விட்டு, அவர்களுக்கு அங்கே குடியிருப்புக்கொடுக்கலாம் என்று நினைத்தார்கள். அந்த இடத்தில் ஏற்கெனவே நிலம் இல்லாதவர்கள் ஏழை விவசாயிகள் இருக்கிறார்கள். எனவே அந்த 183 பேரும் என்ன செய்தார்கள் என்றால் கூடலூர் பஞ்சாயத்துக்குச் சொந்தமான உர டிப்போவின் இடத்தில் 'மதுரை முத்தண்ணு காலனி' என்று சொல்லி அங்கே போய் குடியேறிவிட்டார்கள். அங்கேயிருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு ஏற்கெனவே பட்டா கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கிராமத்தில் கடந்த 10 தினங்களாக தெருக்களிலும் வீடுகளிலும் சுத்தம் செய்ய முடியாத நிலை இருக்கிறது. தரித்திர நாராயணவர்களாக இருக்கும் அடித்தள மக்களின் பிரதிநிதி என்று அடிக்கடி கூறுகிறார்களே, அவர்களுக்கு என்ன

[திரு. கே. பி. கோபால்]

[1973 மார்ச் 3]

உடனடியாகத் தேவை என்பதை அரசு எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். அவர்களுக்கு உடனடியாகத் தேவை வேலைவாய்ப்புத்தான் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். பக்கிங்காம் கால்வாய் சீரமைப்பும், சென்னை பெருநகர் வளர்ச்சித் திட்டமும் அல்ல என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அதற்காக அந்தத் திட்டங்களை நான் எதிர்க்கிறேன் என்பது அல்ல. அதற்கு முன் உரிமை கொடுக்கத் தேவையில்லை. அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கக்கூடிய வகையில் தொழில் துறையில் அதிக கவனம் செலுத்தியிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

1965-66 காங்கிரஸ் ஆட்சியில் மொத்த வருமானம் சுமார் 172 கோடி. அதில் சுமார், 6,56 கோடி தொழில் அபிவிருத்திக்காக ஒதுக்கப்பட்டது. ஆனால் 1973-74 ஆண்டில் ரூ. 465 கோடிக்கு வருமானம் இருந்தாலும் ரூ. 4.48 கோடிதான் தொழில் அபிவிருத்திக்கான கோரிக்கையில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் வேலையில்லாத தண்டாட்டத்தை நாம் எப்படிப் போக்க முடியும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மனியடிக்கப்பட்டு அடுத்த உறுப்பினர் அழைக்கப்பட்டார்.)

திரு. வி. செல்லதுரை : சட்டப் பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே. 1973-74 ஆம் ஆண்டின் வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் தமிழகத்தின் முதல்வர் மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்களால் வாசித்தளிக்கப்பட்ட இந்தத் திட்டம் தமிழகத்திலுள்ள ஏழை, எளிய மக்களுக்கும் சமுதாய அடித்தட்டிலே இருக்கின்ற வறியவர்களுக்கு ஏகோபித்த எல்லா தமிழ் மக்களுக்கும் கலைஞர் அவர்கள் வாரி வழங்கிய திட்டம் “பஞ்சாமிர்த” திட்டமேயாகும். இவர்களால் சொல்லலங்காரமாக பேச முடியும், எழுதமுடியும், என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த மாற்றுக் கட்சியினர்க்கு மனமகிழத்தக்க வகையில் உண்மையான சமதர்ம பூங்காவை அமைக்கவும், பொது உடமைத் தத்துவம் பூத்து குலுங்கவும் தமிழக அரசு செய்து இருக்கிற சாதனை, மதராஸ் அலுமினியக் கம்பெனியை நமது அரசு பொது உடைமையாக ஏற்றுக் கொண்ட முதல் நடவடிக்கைக்கு என்னுடைய சார்பிலும், மேட்டூர் தொழிலாளர் சார்பிலும் என் இதயம் கனிந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்வதுடன், அதே போன்று இப்பொழுது தனியார் நடத்திவரும் ஐந்து ஸ்டேட் லாரிகளை முதல் முதலாக அரசு உடைமையாக்கி இனி தனியாருக்கு கொடுக்கும் ஐந்து ஸ்டேட் பர்மிட்டை அரசே ஏற்றுக்கொள்வதுடன், மற்றும் அதிக வருமானமுள்ள, தேயிலை, காப்பி போன்ற தனியார் நிறுவனங்களையும் அவசியம் அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, அரிசனங்களுக்கும், பின் தங்கிய வகுப்பினருக்கும் இத்திட்டத்தில் முன்னேற வாய்ப்பு அளித்த இந்த “பஞ்சாமிர்த” திட்டத்தை

1973 மார்ச் 3]

[திரு. வி. செல்லதுரை]

என மனமாய் வரவேற்று முதல்வருக்கு நன்றி கூறி, மேலும் என் தொகுதியில் செய்ய வேண்டிய நல்ல காரியங்கள் பற்றி அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

சேலம் மாவட்டத்தில், ஓமலூர் வட்டம் மிகவும் பின் தங்கிய பகுதியாகும். என் தொகுதியின் தலைமையிடம் ஓமலூர் நகரம். அங்கே அரசு ஊழியர் கூளின் குடும்பங்கள் சுமார் 500 பேர் பல்வேறு துறைகளில் பணிபுரிகிறார்கள். அவர்களுக்கு வீட்டு வசதி இல்லாமல் மிகவும் அவதிப்படுகிறார்கள். அங்குள்ள அரசு ஊழியர்களுக்கு வீட்டு வாரியம் வீடுகள் கட்டித் தர வேண்டுமாய் பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஓமலூர் நகரத்தில் குடி தண்ணீர் பஞ்சம் இருந்து வருகிறது. இதனைப் போக்க, மேட்டூரிலிருந்து செலத்திற்கு தாரமங்கலம் வழியாக காவேரித் தண்ணீர் சப்ளை செய்யப்படுகிறது. ஓமலூருக்கு அருகில் சுமார் 10 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில்தான் தாரமங்கலம் உள்ளது. ஆகவே தாரமங்கலத்திலிருந்து, ஓமலூர் நகருக்கு காவேரித் தண்ணீர் சப்ளை செய்யலாம் அல்லது ஓமலூர் நகருக்கு அண்மையில் உள்ள பொறியியற் கல்லூரிக்குக் காவேரி தண்ணீர் சப்ளை செய்யப்பட்டு வருகிறது. அங்கிருந்து ஓமலூர் நகருக்கு சுமார் 4 கிலோ மீட்டர் தூரம்தான் உள்ளது. அங்கிருந்து ஓமலூர் நகருக்குத் தண்ணீர் சப்ளை செய்ய ஏதுவாக இருக்கும்.

40 கோடி ரூபாய் செலவில் 6 வருடத்தில் குடி நீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. அத்திட்டத்தில் ஓமலூர் நகரில் குடிநீர் பிரச்சினையைத் தீர்க்க, முன்னேடித்திட்டமாக அத்திட்டத்தில் சேர்க்குமாறு அரசைப் பணிவன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஓமலூரில் உள்ள அரசு மருத்துவ மனையில் நோயாளிகளுக்குப் போதிய படுக்கை வசதிகள் இல்லை, ஆகவே கூடுதலாக 20 பேர்கொண்ட படுக்கைகளையும், அதற்கான கட்டிடத்தையும் கட்டித் தருவதோடு அங்கே ஒரு எக்ஸ்ரே பிரிவு அமைத்துத்தர வேண்டுமாய் அரசைப் பணிவுடன் கேட்டு வேண்டுகிறேன்.

ஓமலூர் வட்டம் டேனிஸ்பேட்டை கிராமம் கருவாட்டுப்பாறை நிலத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள ரிசர்வ் பாரஸ்ட் நிலத்தை உடைத்து, அதற்கு அருகாமையிலிருக்கும் கருவேப்பிலைக் காட்டையும் உடைத்து, விவசாயம் செய்ய நில மில்லாத ஏழை மலைசாதியினருக்கும், அரிசனங்களுக்கும், ராணுவத்தில் உயிர் நீத்த தியாகிகளின் குடும்பங்களுக்கும், பின்தங்கிய குடும்பங்களுக்கும், பகிர்ந்து அளிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அங்கு பாரஸ்ட் ஏரியாவாக இருப்பதால்

[திரு. வீ. செல்லதுரை]

[1973 மார்ச் 3]

ஆடுகள் வளர்ப்பதற்கு வசதியாக உள்ளது. ஆகவே அங்கே ஒரு ஆட்டுப் பண்ணை அமைத்துக் கொடுக்குமாறு அரசைப் பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நிலமுள்ள அரிசனங்களுக்கு மாடுகள் வாங்கவும், கிணறுகள் வெட்டவும் அரசு மானியமாகக் கொடுப்பதுபோல், பம்ப்செட் வைப்பதற்கு மானியமாக ஒரு தொகையும், நீண்டகாலத் தவணை முறை கடனாகவும் ஒரு தொகையும், கொடுத்து அரிசன விவசாயிகளை ஊக்குவிக்க வேண்டுமாய் பணிவன்புடன் அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தொப்பையாறு அணைத்திட்டம் நீண்ட காலமாகவே பேசப்பட்டு வருகிறது. அது கட்டி முடிக்கப்பட்டால் தருமபுரி மாவட்டத்தில் ஒரு பகுதியும், சேலம் மாவட்டத்தில் ஒரு பகுதியும், விவசாயப் பெருமக்களுக்கு பயனளிக்கத் தக்க வகையில் அமையும். கழக அரசு ஏற்பட்ட பிறகு, அதற்குரிய ஆக்கப் பூர்வமான பணிகள் நடைபெறுவதாக அறிகிறேன். வரும் 1974-75-ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையிலேனும் இதனைச் சேர்த்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று மன்றாடி அரசை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, எனது பகுதி வறண்ட பகுதியாகவும், மிக, மிக, பின்தங்கிய பகுதியாகவும் உள்ளது. விவசாயம் செய்வதற்குப் பல ஏரிகளை அமைத்துக் கொடுத்தால் சில குறிப்பிட்ட பகுதிகள் எல்லாம் வளர்ச்சி அடைவதற்கு ஏதுவாக இருக்குமென எண்ணிக் கீழே குறிப்பிடுகின்ற ஏரிகளை எடுத்துக் பொதுப் பணித் துறையின்மூலம் அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன் :—

1. மோரூர் ஏரி.
2. காதையரம்பட்டியில் ஒரு புதிய ஏரி.
3. கருவாட்டுப்பாறை ஏரி.
4. உம்பிலிங்கப்பட்டி ஏரி.
5. கணவாய் பகார் ஏரி.
6. வணிசம் பட்டி ஏரி.
7. லேப்பிலை ஏரி.
8. மூக்கனூர் புதிய ஏரி.

இந்த ஏரிகளைப் பொதுப்பணித் துறை மூலம் அமைத்து விவசாய பாசனத் திற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று தமிழக அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 3]

[திரு. வி. செல்லதுரை]

அடுத்து, ஒமலூர் வட்டம் காமலாபுரம் ஏரியாவில் சுமார் 300 ஏக்கர் சமமான நிலமுள்ளது. அங்கு விமானத்தளம் கட்டுவதற்கான இடத்தை ஆய்வு செய்துள்ளார்கள். தருமபுரி, சேலம் ஆகிய மாவட்டங்களுக்கு இடையில் இந்த இடம் அமைகிறது. தனிரவும், பன்அன்கோ, டால்மியா, சேலம் இரும்பு ஆலை, சேலம் வணிகத் துறை மக்களுக்கும், அண்மையிலுள்ள மேட்டூரில் தொழிற்சாலை விரிவடைந்து வருவதாலும் போக்குவரத்திற்கு, இந்த இடம் மேலே குறிப்பிட்ட இடங்களுக்கு மையமான பகுதியாக இருப்பதாலும் இந்த இடத்தை அரசு மத்திய அரசிற்கு எடுத்துக் கூறி அதே இடத்தில் விமானத்தளம் அமைக்க அரசைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்னையிலிருந்து ஒமலூர், தாசமங்கலம், சங்கிரி வழியாக கோவை செல்லும் பாதையிலும், சேலத்திலிருந்து மேட்டூருக்குச் செல்லும் பாதையிலும் ஒமலூரில் இருக்கின்ற ரயில்வே கேட்டிஞால் வண்டி வருகின்ற நேரத்தில் பாதைகள் அடைக்கப்பட்டு பல மணிநேரங்களுக்குப் போக்குவரத்துக்குத் தடை செய்யப்படுகிறது. இதனால் பொது மக்களுக்கும், அவசர நிமித்தமாகச் செல்லுகின்ற துரிகால வண்டிகளுக்கும், பெரும் தடையாக இருக்கின்றன. ஆகவே, ரயில்வே கேட் அருகில் ஒரு மேம்பாலம் கட்டிப் போக்குவரத்துக்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென அரசைக் கோட்டுக்கொண்டு கலைஞர் அவர்களின் பஞ்சாமிர்தத் திட்டத்தை முழுக்க ஆதரித்து இப்போவையில் பேசவாய்ப்பளித்த போவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

* திரு. ஆ. கருப்பையா : தலைவர் அவர்களே, முதல்வர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற நிதிநிலை அறிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

உண்மையில் இந்த நிதிநிலை அறிக்கை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு உழவர் பெருங்குடி மக்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்திருக்கிறது என்பது என்னுடைய கருத்து. ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஒரு நிதிநிலை அறிக்கை வரும் பொழுதும் இந்த நாட்டிலுள்ள ஏழை எளிய மக்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இவர்களைக் கருத்தில்கொண்டு திட்டப்படுகின்ற நிதிநிலை அறிக்கையாகத்தான் கலைஞர் அவர்கள் காலத்தில் அமைந்திருக்கிறது. இதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கும்பொழுது உண்மையிலேயே இந்தக் காலத்தைப் பட்டமாம் துளிர்க்கும் காலமாகத்தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கருதுகிறோம். காரணம், போன ஆண்டு ரூத்தகை பாக்கிகளையெல்லாம் தள்ளுபடி செய்வதற்கான சட்டம் தீட்டப் பெற்றது. அதனால் பல்லாயிரக்கணக்கான உழவர் பெருமக்கள் பயனடைந்தார்கள். இந்த ஆண்டில் ஏழை எளியோர்களுக்காக 10,000 வீடுகள் கட்ட

[திரு. ஆ. கருப்பையா]

[1973 மார்ச் 3]

வேண்டும் என்ற திட்டம் நிதிநிலை அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, உழைவர்களுக்கே நிலம் சொந்தமாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் இந்த அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே கலைஞர் ஆட்சியில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு அளிக்கப்பட்ட ஒரு வரப்பிரசாதம் என்று நான் இதைக் கருதுகிறேன். இந்தத் திட்டத்தை தீட்டியதற்காக முதல்வர் அவர்களுக்கு உழவர் பெருங்குடி மக்கள் சார்பாகவும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சார்பாகவும் நன்றி சொல்ல நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அதுதவிர, என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்து ஒரு சில காரியங்களை நான் பேச முற்படுகிறேன். மின்சாரப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருப்பதற்குத் தமிழக அரசு தான் காரணம் என்று சொல்கிறார்கள். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தாம்பிரபரணியில் சேர்வலாறு மின்இணைப்புத் திட்டத்திற்கு 1968-ம் ஆண்டிலேயே நாம் மத்திய அரசிடம் அனுமதி கோரினோம். இந்த ஆண்டு வரைக்கும் இதற்கு அனுமதிவரவில்லை என்பதைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம். இதற்கு காலாகாலத்தில் நமக்கு அனுமதி கொடுத்திருந்தால், இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற மின்சக்திப் பற்றாக்குறையை ஒருவாறு குறைத்து இருக்க முடியும். அதோடு மட்டுமல்லாமல், பாசனத்திற்கு வசதியாக அந்தத் தண்ணீரைப் பயன்படுத்தியிருக்க முடியும். நெல்லை மாவட்டம் தாம்பிரபரணி பாசனத்தின்கீழ் இருக்கும் ஒரு போக சாகுபடி நிலங்களை அதன் மூலம் இரு போக சாகுபடிக்குக் கொண்டுவந்திருக்க முடியும். அதன் மூலம் அதிகமாக 20,000 ஏக்கர் நிலம் பயனடைவதற்கு வழி ஏற்பட்டிருக்கும். மத்திய அரசிடமிருந்து சரியான காலத்தில் இந்த அரசுக்கு சரியான ஒத்துழைப்பு இல்லாத காரணத்தினால் இம்மாதிரி உள்ள பற்றாக்குறையெல்லாம் ஏற்படுகிறது என்பது என்னுடைய கருத்து.

அடுத்தபடியாக, சேர்வலாறு திட்டம் இன்னும் அனுமதிக்கப்படவில்லை, அனுமதியை எதிர்பார்க்கலாம், 1977-78-ல் முடியும் என்று இதிலே போட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு முன்னாலேயே முடிப்பதற்கு அரசு ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தாம்பிரபரணியில் இரண்டு ஆண்டுக் காலமாக பாலம் வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். திருநெல்வேலியில் சிந்துபூந்துரை பாலம், அதை விட்டால் வல்லநாடு பாலம், இதைத் தவிர வேறு பாலமே கிடையாது. மத்தியில் 14 மைல்தூரம் இருக்கிறது. இரு பக்கத்திலும் கரை ஓரத்திலுள்ள விவசாயிகள் அங்கும் இங்கும் செல்லவேண்டியிருக்கிறது, விவசாயப் பொருள்களைக் கொண்டு செல்வதற்கு அங்கே ஒரு பாலம் மிகவும் அவசியம். பொதுப்

1973 மார்ச் 3]

[திரு. ஆ. கருப்பையா]

பணித் துறை அமைச்சர் அவர்களை அந்தப் பாலத்தைக் கட்டித்தாவேண்டு
மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கங்கைகொண்டான் பகுதியில் வடகரை என்ற ஊரில் 1966-ம் ஆண்டு
மழையின் காரணமாக பாலம் இடிந்து போய்விட்டது. அந்தப் பாலம் இது
வரையில் செப்பனிடப்படாமல் இருக்கிறது. வளர்ச்சி மன்றத்தில் கூட இதைப்
பற்றிப் பலதடவை கேட்டிருக்கிறோம். எஸ்டிமேட் தயாரிக்கப்பட்டு அனுப்பப்
பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அந்தப் பாலத்தை உடனே கட்டித் தாவேண்டும்
என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னும் நெல்லையில் ஆஸ்பத்திரியில் கூடுதலாக படுக்கைகள் சேர்க்கப்படும்
என்று நிதிநிலை அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி உண்மை
யிலேயே நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். அதோடு அங்கே ஆஸ்பத்திரியில்
வழங்கப்படுகின்ற பால் போன்ற பொருள்களுக்கு டெண்டர் கோரப்பட்டு,
அதன் மூலம் சப்ளை செய்யப்படுகிறது. டெண்டர் கோரப்படுவதன் காரணமாக,
டெண்டர் எடுத்தவர்கள் சரியான பொருள்களை விநியோகிப்பது இல்லை என்று
பொது மக்கள் மத்தியிலே ஒரு கெட்ட எண்ணம் உருவாகியிருக்கிறது. ஆகவே,
இந்த அரசு நேரடியாகவே அந்தப் பொருள்களை வாங்கி விநியோகிக்க
வேண்டும், அல்லது ரூப்பர் மார்க்கெட், மற்றும் கூட்டுறவுத் துறை மூலம்
விநியோகிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக்
கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்னுடைய தொகுதி மிக வறண்ட பகுதி. சங்கரன்
கோவில் தாலுகா பற்றி எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். அங்கே எந்த
விதமான தொழில்துறையும் கிடையாது. தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பல
சிறு தொழிற்சாலைகள் இந்த ஆண்டு ஏற்படுவதற்கு சாத்தியக் கூறுகள் இருக்
கின்றன என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். அதிகலே ஒன்றையாவது
என்னுடைய தொகுதியில் தேவர்குளம்பக்கம் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று
கேட்டுக்கொண்டு எனக்குப் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு அளித்த தலைவர் அவர்
களுக்கு நன்றி கூறி, அமர்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. என். குமாரசாமி: தலைவர் அவர்களே, 1973-74-ம் ஆண்டுக்
கான வரவு-செலவுத் திட்டத்தின் பேரில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல நான்
முற்படுகிறேன். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் பேசும்பொழுது
நமது பட்ஜெட் அறிக்கைக்குப் பின்னாலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மத்திய அரசு
பட்ஜெட்டில் அதிக வரிகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன என்று இங்கே குறைப்
பட்டுக்கொண்டார்கள். இங்கே தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமை

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1973 மார்ச் 8]

என்ன என்பதைப்பற்றி நாம் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். காரணம், மத்திய அரசு ஆடம்பரப் பொருள்கள் மீது தான் வரி போட்டிருக்கிறது. ஆடம்பரப் பொருள்களின் மீது வரி போடவேண்டும் என்பது இடது சாரியாக உள்ள கட்சியினர் பல ஆண்டுகளாகவே வற்புறுத்தி வந்த ஒரு கொள்கை தான் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அந்த அடிப்படையில்தான் அங்கே ஆடம்பரப் பொருள்களின் மீது வரி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இப்பொழுது இடதுசாரித் தன்மை வாய்ந்த கட்சிகள் கூட அந்த வரிகளை எதிர்த்துக் கின்ற அளவுக்கு இன்றைக்கு அரசியல் நிலைமை போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் இந்த நேரத்திலே தமிழ்நாட்டிலே போடப்பட்டிருக்கின்ற பட்ஜெட் கிட்டத்தட்ட 465 கோடி ரூபாய்க்கு ஒரு வரவு-செலவுத் திட்டத்தை முதலமைச்சரவர்கள் அளித்திருக்கிறார்கள். இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப் பார்க்கின்றபோது, தமிழ்நாட்டு மக்களின் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்படும் என்று நம்பிக்கொண்டிருந்த மக்களுக்கு ஏதாவது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் ஒன்றும் இல்லை. இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற பெரிய பிரச்சனை வேலையில்லாத திண்டாட்டம். கிட்டத்தட்ட 30 லட்சம் மக்களுக்கு மேல் வேலைவாய்ப்பில்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த கஷ்ட நிலையைத் தீர்ப்பதற்கு இந்த பட்ஜெட்டில் பணம் ஒதுக்கி, ஏதாவது திட்டம் நிறைவேற்றப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் இல்லை. வேலையில்லாப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு, வேலைவாய்ப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதற்கு திட்டம் ஒன்றும் இந்த பட்ஜெட்டில் சொல்லப்படவில்லை.

விலைவாசிப் பிரச்சனையை எடுத்துக் கொண்டால் அதுவும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. விலை உயர்வு இன்று உச்ச நிலைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதைத் தடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கம் தான் இதற்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறது. அது ஓரளவு உண்மையானாலும் கூட, மாநில அரசாங்கம் விலைவாசி உயர்வைத் தடுப்பதற்கு சரியான திட்டம் வகுத்து, உற்பத்தியாகும் பண்டங்களின் விலையைக் கட்டுப்படுத்த, அல்லது குறைந்த விலையில் தாராளமாகப் பண்டங்கள் கிடைப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய மாநில அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கலாம். அதை இந்த அரசாங்கம் செய்யவில்லை.

விலைவாசி விஷம் போல் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு புறத்தில் விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும் பண்டங்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அந்த பொருட்களை வாங்கக்கூடியவர்களுக்கு கட்டுப்படியான விலைக்குக் கிடைக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் இடையிலே உள்ள இடைத்தரகர்கள்தான்.

1973 மார்ச் 3]

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

அந்த இடைந்தாசர்களை ஒழிப்பதற்கு இந்த பட்ஜெட்டிலே ஒன்றும் சொல்லப் படவில்லை. ஆனால் அரசாங்கம் இன்னொன்றைச் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது உணவு தானிய வர்த்தகத்தை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் நிலையை உருவாக்கி வருவதாக பட்ஜெட்டில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரும் நிலைமையிலே துரித நடவடிக்கை எடுத்தால் அதற்கு ஒரு தீர்வு காணமுடியும். ஆனால் அதைப்பற்றி இப்போது சொல்லமுடியாது.

இன்றைக்கு இருக்கிற இந்த நிலைமையினால் பெசுவானர்கள் கிளர்ச்சி, அல்லது ஆசிரியர்கள் கிளர்ச்சி அல்லது விவசாயிகள் கிளர்ச்சி இப்படி எங்கு பார்த்தாலும் இன்றைக்கு பற்றாக்குறை அரசாங்கத்தின் கிளர்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அரசாங்கம் இந்தக்கைய கிளர்ச்சி எழுக்கு அரசியலைச் சம்பந்தப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் இந்தப் போக்கை நான் விரும்பவில்லை. பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது என்றால் அதற்குத் தீர்வுகூறும் வகையில் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அந்த வகையிலே அரசாங்கத்தின் கொள்கை வேருன்றி இருக்கவேண்டும். அதிலே மக்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். அதன் அடிப்படையாக இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டும்.

இன்றைக்கு விவசாயிகளுக்கு அளிக்கப்படும் மின்சாரக் கட்டணச் சலுகை மூலம் அரசாங்கத்திற்கு 14 கோடி ரூபாய் இழப்பு ஏற்படுகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது மின்சாரக் கட்டணம் ஒரு யூனிட்டுக்கு 11 பைசா, 12 பைசா என்று வசூலிக்கிறார்கள். ஆனால் தொழிற்சாலைகளுக்கு ஒரு யூனிட்டுக்கு 4½ பைசா, 5 பைசா என்று இருக்கிறது. இதனால் அரசாங்கத்திற்கு ஏற்படும் இழப்பைப்பற்றி இந்த பட்ஜெட்டிலே சொல்லப்படவில்லை. உணவு உற்பத்தியிலே ஈடுபட்டிருக்கிற விவசாயிகளுக்கு மின்சாரம் விநியோகம் செய்யப்படவேண்டுமானால் அவர்கள் முதலிலே டிபாசிட் கட்ட வேண்டும். பத்து ஹார்ஸ் பவர் உள்ள பம்புசெட் வைத்திருக்கிறவர்கள் கிட்டத்தட்ட 750 ரூபாய் முன்பணமாகக் கட்டவேண்டும். அதற்குப் பிறகு செக்யூரிட்டி டிபாசிட், மினிமம் சார்ஜ் எல்லாம் கட்டவேண்டும். அதற்குப் பின்னால்தான் அவர்களுக்கு மின்சாரம் சப்ளை செய்யப்படுகிறது. இவ்வளவு செய்து உற்பத்தித் செய்கின்ற பண்டங்களின் விலைக்கு, அரசாங்கம் பாசன வசதிகளினால் பயன்பெற்ற உற்பத்திச் செய்யப்படுகின்ற பண்டங்களுக்கும் விலையில் வித்தியாசம் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. மின்சாரத்தைப் பயன்படுத்தி, பம்புசெட் மூலம் பாசனம் செய்து பயிரிடுவதை விட, அரசாங்க பாசன வசதி மூலம் பயிர் செய்வதில் செலவு மிகவும் குறைவு. அப்படி பம்புசெட் மூலம் பாசன வசதி பெறும், நிலங்களுக்கு—அந்த விவசாயிகளுக்கு

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1973 மார்ச் 3]

ஏதாவது உதவி செய்யும் திட்டம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், அதுபற்றி இந்த பட்ஜெட்டிலே ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை.

அரசாங்கத்திற்கு புதிதாக வருமானம் வரக்கூடிய தொழில் ஏதாவது தொடங்கப்படுவதற்குத் திட்டம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அதுவும் இல்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சிக்காலத்தில் கிட்டத்தட்ட 172 கோடி ரூபாயில் பெரிய அரசனத் திட்டங்கள், தொழிற்சாலைகளை அமைக்கும் திட்டங்கள் எல்லாம் போட்டார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு 465 கோடி ரூபாய் பட்ஜெட்டிலே ஏதாவது பெரிய திட்டங்கள் போட்டிருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. மத்திய அரசாங்கம் உதவி செய்யவில்லை, அனுமதி கொடுக்கவில்லை; எதிர்பார்க்கிறோம் என்றுதான் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மாநிலத்திற்கு வருமானம் கிடைக்கக்கூடிய திட்டங்களை மாநில அரசாங்கமே திட்டி நிறைவேற்ற வேண்டும். அப்படி இல்லாமல் இந்தப் பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வு காண முடியாது. அதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

வீலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்கவேண்டுமானால் பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளைத் தொடங்கவேண்டும். அதைச் செய்வதற்குத் திட்டத்தில் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் 4.64 கோடி ரூபாய்க்கு ஒரு திட்டத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். மேலும் வேலைவாய்ப்பளிப்பதற்கு 15 கோடி ரூபாய் அளவில் ஒரு திட்டத்தை வகுத்துள்ளதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சோடு போடுவது, மாமத்து செய்வது போன்ற காரியங்களுக்கு இது செலவு செய்யப்பட இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதனால் அரசாங்கத்திற்கு நிரந்தரமான வருமானம் கிடைக்காது. அது அவசியம்தான். இருந்தாலும் நிரந்தரமான வருமானம் வரக்கூடிய ஒரு திட்டத்தை வகுத்திருந்தால் இந்த பட்ஜெட்டை நாங்கள் வரவேற்றிருப்போம். அதற்கு பட்ஜெட்டிலே வகை செய்யப்படவில்லை.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தினால் கிராமப்புறங்களுக்கு ஏதாவது பயன் கிடைக்குமா என்று பார்த்தால், இல்லை என்றுதான் தெரிகிறது. கிராமப்புறங்கள் முழுக்க முழுக்கப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஆளும் கட்சி உறுப்பினரும் கடைசியாகப் பேசும்போது அதைச் செய்யவில்லை, இதைச் செய்யவில்லை என்றுதான் சொல்கிறார்கள். அப்படியானால் இதிலே ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் எதிர்க்கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் கருத்துவேறுபாடு இல்லை என்றுதான் அர்த்தம். அதனால் கிராமப்புறங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஆளும் கட்சிக்காரர்களின் பேச்சிலிருந்தே அது தெரிகிறது.

1973 மார்ச் 3]

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

கிராமப்புற மக்களுக்கு 1967-க்கு முன்னாலே வீடு கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு அரசாங்கம் போட்டிருக்கிற திட்டங்களினால் நகர்ப்புற மக்களுக்குத்தான் வீடு கட்டிக்கொடுக்கப்படுகிறது. கிராமப்புற மக்கள் அதிலும் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்குக் கிராமப்புற அரிசன மக்களுக்கு வீடு கட்டிக்கொடுக்கும் ஒரு திட்டத்தை அரசாங்கம் தெரிவித்திருக்கிறது. ஆனால் இதுவரை வீடு கட்டிக்கொடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. அந்தத் திட்டத்தினால் மக்கள் பயனடைந்ததாகத் தெரியவில்லை.

1971-ம் ஆண்டில் குடிநீர் வாரியம் அமைத்து, குடிநீர் பிரச்சனைத் தீர்க்கப் படும்—1972-க்குள் தீர்க்கப்படும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் வருகிறபோதுதான் இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியும் என்று பட்ஜெட்டில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் 1972-ம் ஆண்டில் சொல்லப்பட்ட கொவை குடிநீர்த் திட்டம் விரைவில் முடிவடையும் என்று தெரியவில்லை. சிறுவாணித் திட்டத்திற்கு 1½ லட்சம் ரூபாய் செலவிடப்படுவதாக பட்ஜெட்டில் சொல்லப்படுகிறது. அந்தத் திட்டம் என்ன ஆயிற்று என்று இதுவரை தெரியவில்லை. அப்படியானால் குடிநீர் பிரச்சனை தீர இன்னும் ஐந்தாண்டுக் காலம் ஆகும் என்று எதிர்ப்பார்க்கப்படுகிறது.

சிறுதொழில்களை நிறைய ஏற்படுத்துவதற்கான திட்டம் அரசாங்கம் பட்ஜெட்டில் சொல்லப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டில் இருக்கின்ற ஜனத் தொகைக்கு ஒப்ப சிறுதொழில்களுக்கு ஊக்கம் காட்ட வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் யாரோ வந்து தொழில் நடத்துவார்கள், அவர்களுக்கு ஆலோசனைகள் சொல்லாம் என்று இருப்பது சரியல்ல. அரசாங்கமே ஏராளமான சிறு தொழில்களை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியும்.

இந்த பட்ஜெட்டிலே பெரிய பாசனத் திட்டங்களுக்கும் இடமில்லை. கோளத்திலே தண்ணீர் கேட்டோம். இல்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். கோளத்திலே மின்சாரம் கேட்டோம் இல்லை என்றுகூறிவிட்டது. மைசூரிலிருந்து தண்ணீர் கிடையாது என்று அவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். அப்படியானால் தமிழ்நாட்டின் நிலை என்ன? இதை இந்த அரசாங்கம் சிந்தித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மத்திய அரசாங்கம் இதிலே தலையிட வேண்டும் என்று இப்போது சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போதே மத்திய அரசாங்கத் திடம் இதைப்பற்றி வற்புறுத்தி இருக்கவேண்டும். நமது தேவையை எடுத்துச்சொல்லியிருக்க வேண்டும். அதைச் செய்யவில்லை. பாண்டியாறு—புன்னம்புழாத் திட்டத்தைப்பற்றி இந்த பட்ஜெட்டில் சொல்லப்படவில்லை.

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1973 மார்ச் 3]

இடையூறுகள் இருந்தால் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலங்களோடு கருகமாகப் பேசித் தீர்த்திருக்க வேண்டும். அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தை உடனடியாக வற்புறுத்தியிருக்க வேண்டும். இரண்டையுமே இந்த அரசாங்கம் செய்ய வில்லை. இங்கேயும் பெரிய பாசனத் திட்டங்கள் புதிதாக எதுவும் இல்லை. இதனால் விவசாயிகளுக்குப் பாசன வசதியில்லாமல் விவசாய உற்பத்தி பெரிதும் குறையக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமை தான் இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டிலே இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

இரண்டாவதாக மின்சார வெட்டு வந்ததற்குக் காரணம் மத்திய அரசு தான் என்று சொல்லி மாநில அரசு மத்திய அரசுமீது குறை சொல்லுவது. மத்திய அமைச்சர்களான திரு. சி. சுப்பிரமணியமோ திரு. மோகன் குமாரமங்கலமோ வந்தால் தமிழகத்திற்கு எழை மக்கள் என்ன சொல்கிறார்களோ அதை வைத்து அப்படி இருக்கலாம் என்று பேசிவிட்டு போகிறார்களேதவிர ஏதோ வேண்டுமென்றே இந்த அரசைக் குற்றம் சாட்டுகின்றார்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பது சரியில்லை. இன்றைக்கு இருக்கும் இந்தப் பிரச்சினையிலே மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்துடன் கடிதத்தின் மூலமாகத் தொடர்பு கொண்டு பிரச்சினையைத் தீர்த்து விடமுடியாது. நேரடியாகத் தீர்க்கக் கூடிய பிரச்சினைகள் உண்டு. இங்கே மின்சாரத் தட்டுபாடு வருவதற்கும், சமயநல்லூரிலே இருந்த அனல் மின் நிலையம் விற்கப்படுகிறது. அப்படி என்றால் தமிழ் நாட்டிலே இருக்கும் அரசாங்கம் இதிலே எவ்வளவு அக்கரையற்ற தன்மையோடு இருக்கிறது என்று தான் பார்க்க முடிகிறது நம்மால். இதற்கு முன்னால் இருந்த ஆட்சியாளர்கள் ஏராளமான திட்டங்களைப் போட்டு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் வந்தும் பல நீர் மின் நிலையங்கள் 1969, 1970-லே ஏற்படுத்த திட்டங்கள் போடப்பட்டன. அதிலே என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்றால், ஒன்றுமே எடுக்கவில்லை என்றுதான் சொல்லுவேன். ஈரோட்டிலே நீலகிரி நடு வட்டம் மின்சாரத் திட்டம் என்ற ஒரு போர்டை போட்டுவிட்டு அந்த ஆட்சியினர் சும்மா இருந்துவிட்டார்கள். வேறு எந்த விதமான உருப்படியான காரியங்களும் அதற்காகச் செய்யப்படவில்லை. மொய்யார் நீர் மின் நிலையத் திட்டத்திற்காக கோள அரசாங்கத்தோடு பேசி முடிவு செய்தோம் 1965-லே. அந்த ஸ்கீமிலே எந்த விதமான நடவடிக்கையும் இன்னமும் வரவில்லை. சோலையார், நீராறு, பாம்பலாறு திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான போதிய தண்ணீர் இருக்கிறது. அந்தத் திட்டத்தை நாம் நிறைவேற்றி இருந்தால் 100 மெகாவாட் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்திருக்க முடியும் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதை நிறைவேற்றி இருந்தால்,

[1973 மார்ச் 3]

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

அவ்வளவு மின் சக்தி நமக்கு கிடைத்திருக்கக்கூடும். இதற்கு முன்னால் மின் சாரத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் எண்ணூர் மின்சார நிலையத்திலே கடல் தண்ணீரில் மணல் வந்து புகுந்துவிட்டதால் அது சரியாக இயங்கவில்லை, பிறகு அதை சரி செய்து விட்டோம் என்றார்கள். இப்பொழுது எண்ணூரில் மறு படியும் அப்படி கடல் தண்ணீரில் மணல் வந்து அதனால் மெஷின்கள் பாதிக்கப் பட்டு மின் சக்தி உற்பத்தி செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது என்கிறார்கள். எனவே, இதிலே இருந்து எவ்வளவு கவனக் குறைவாக நமது அரசாங்கம் இருக்கிறது என்பதுதான் தெரிகிறது. அப்படியானால், மின்சாரத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுவதற்கு காரணம் தமிழக அரசுதான். அதற்கு தமிழக அரசு பொறுப் பேற்க வேண்டும். அதற்கு தங்கள் பொறுப்பில்லை, மத்திய அரசுதான் பொறுப்பு என்று சொல்லிவிடக் கூடாது. நான்காவது ஐந்தாண்டித் திட்டத் திலே ஒரு மின் நிலையத்தை ஏற்படுத்த அனுமதித்திருக்கிறார்கள் மத்திய அரசு என்றால், ஏன் அவர்கள் அதிலே குறுக்கிடப் போகிறார்கள்? நமக்குத் தேவை யான திட்டத்தை நாம் போட்டுக்கொண்டு, மத்திய சர்க்காரிடம் சொல்லி விட்டு, நாமே நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டியதுதானே. அப்படிச் செய்யத் தவறியதால், இன்றைக்கு பல நெருக்கடிகளைத் தோற்றுவிக்க இந்த மின் வெட்டு காரணமாக அமைந்திருக்கிறது. சேலத்திலே நடைபெறுவது எல்லாம் இதனால்தான். கூட்டுறவு மில்கனிலே உற்பத்தியாகும் நூற்றுக்கு நூறு தாலையும் நெசவாளர்களே எடுத்துக்கொள்கிறோம் என்றால், பாக்கி தேவைப் படும் நூலை மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து பெற்றுத் தருகிறோம் என்று நீங்கள் சொல்லி இருக்கலாம் அல்லவா. தனியார் துறை மில்களைப்போல் சர்க்கார்த் துறை மில்களும் லாபகரமாக இயங்கவேண்டும் என்பதற்காக இங்கே உற்பத்தி யாகும் நூல்களிலே 50 சதவிகிதத்தை பாம்பே மார்க்கட்டிலே விற்போம் என்றால், நெசவாளர்கள் பிரச்சினை எப்படித் தரும். நீங்கள் வெறுமனே மத்திய சர்க்கார்மீது குற்றம் சொல்வதிலே என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது. எனவே, மக்கள் பிரச்சினையை தீர்க்கக் கூடிய உணர்வுகள் இன்றைக்கு உங்களுக்கு இல்லை என்றுதான் நான் வருந்துகிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமை கள் இந்த பட்ஜெட்டிலே இருக்கிறது. தமிழகத்திலே இருக்கிற மக்கள் எப்படி இந்த நெருக்கடியைச் சமாளிக்கப் போகிறார்களோ தெரியவில்லை. எனவே, இந்த அரசு மத்திய சர்க்காரைக் குறை கூறுவதை விடுத்து, நானே எல்லா வற்றிற்கும் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கோவையிலே இருக்கிற விவசாயிகள் நிலைமை மோசமாக இருக்கிறது. முன்பெல்லாம் அங்கே கிணற்றிலே தண்ணீர் இருக்காது. இப்பொழுது தண்ணீர் இருக்கிறது. ஆனால், மின்சாரம் கிடையாது. இந்த நிலைமையிலே அவர்கள் விவசாயம் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறார்கள். நான்கு, ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாங்கிய கடன்களையே அவர்கள் திருப்பிக்

[திரு. கே. என். குமாரசாமி]

[1973 மார்ச் 3]

கொடுக்கமுடியாமல் இருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்திலே அந்தக் கடன்களை எல்லாம் கட்டவேண்டுமென்றால், எப்படி அவர்களால் கட்ட முடியும்? கட்ட முடியாது. எனவே, டி.டி.சி. மீட்டிங்கிலே எல்லாங்கூட நாங்கள் சொல்லி இருக்கிறோம், அந்தக் கடன்களை சர்க்கார் வஜா செய்ய வேண்டுமென்று மின்சார இலாக்காவோடு விவசாயிகள் அகிரிமென்ட் செய்திருக்கிறார்கள், கரன்ட் கிடைப்பதற்கான உத்தரவாதத்திற்கு. இன்றைக்கு மின்சாரம் அவர்களுக்கு இல்லை என்றால், அதற்கு மின்சார டிபார்ட்மெண்டுதான் பொறுப்பேற்க வேண்டும் அந்த வகையிலே விவசாயிகளின் கடன்களைத் தள்ளிவைத்து, அதற்கு ஒரு முடிவு காணலாம்.

அடுத்து உர விநியோகம். ஏதோ கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலமாகவும், பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களின் மூலமாகவும் விநியோகம் செய்கிறோம் என்கிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு “ஜெனரல் பன்ட்” என்பது கிடையாது. எனவே, அவர்களால் உரம் வாங்கி அதை விநியோகிக்க முடியவில்லை. இந்த “ஜெனரல் பன்ட்டிற்கு” ஏதாவது தொகை இந்த பட்ஜெட்டிலே ஒதுக்கி இருக்கிறார்களா என்றால், இல்லை. ஒரு யூனியனிலே 5 டன் உரம் மட்டும் வாங்கக் கூடிய ஜெனரல் பன்ட் இருந்தால், அதை மட்டும் வாங்கி விநியோகிக்கக் கூடும். ஆனால், அந்த யூனியனிலே 10, 20 டன்கள் வாங்கி விவசாயிகளின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்றால், அது முடியாத ஒன்றாகும். அதனால் விவசாயிகள் பிளாக் மார்க்கெட்டிலே யூரியா, சல்பேட் போன்றவைகளை வாங்க வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நிலைமை போக்கவேண்டுமானால், சர்க்கார் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குப் போதுமான பணத்தைக் கொடுத்து உதவி இருக்கவேண்டும். அந்த நிலைமை இந்த பட்ஜெட்டிலே காணப்படவில்லை. எனவே, இதைக் கவனமாக பரிசீலனை செய்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டு, எனது பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. மு. சுருளிவேல்: மாண்புமிகு சட்டப்பேரவை துணைத்தலைவரவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கின்ற இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின்மீது பேசுவதற்கு முன்பாக, இந்த மாமன்றத்திலே எனக்குள்ள ஒரு சிறு குறையை உங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஒளிபெருக்கிக்கு முன்னால் அதிகமாகக் குளிந்து கொண்டதான் பேசவேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: உங்களுக்கு அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கும் நேரமே 7 நிமிடங்கள்தான். இதிலே வினாை இரண்டு நிமிடத்தைக் கழிக்காதீர்கள்.

1973 மார்ச் 3]

திரு. மு. சுருளிவேல் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் சமர்ப்பித்திருக்கக்கூடிய இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில், மேட்டூரில் இருக்கக் கூடிய தனியாருக்குச் சொந்தமான அலுமினிய தொழிற்சாலையைச் தேசிய மயம் ஆக்கியது குறித்து முதலிலேயே என்னுடைய மகிழ்ச்சியையும், பாராட்டு தல்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே மட்டு மில்லை, உலகத்திலேயே சோஷலிசம் வரவேண்டும் என்றால் அதற்கு ஆலோசனை பெறுவதற்கு டெல்லிக்குத் தான் வரவேண்டும் என்ற ஒரு அரசியல் கட்சி கூறிக்கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலையில் மிகக் குறைந்த அதிகாரங்களை கொண்ட நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் சமதர்ம நிதி நிலை அறிக்கையை ஆங்கே சமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையி லேயும் முதல்வர் அவர்கள் மத்திய அரசு எந்தெந்த வகையில் எல்லாம் மாநில அரசினுடைய தேவைகளையும், கோரிக்கைகளையும் புறக்கணித்திருக்கிறது, எந்த அளவிற்கு மத்திய அரசு மாற்றாத தாய் மனப்பான்மையுடன் செயல் படுகிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டத் தவறியதே இல்லை. அதைப் போலவே இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலேயும் ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்கான உதவி நிதி அமைப்புகளும், கோரிக்கைகளும் நமக்கு எப்படி மறுக்கப்பட்டிருக் கின்றன என்பதைப் புள்ளிவிவரத்தோடு எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். நம்முடைய மக்கள் தொகைக் கணக்கு 7.5 சதவிகிதம். ஆனால் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நமக்கு 4.7 சதவிகித நிதியைத் தான் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். நமது முதல்வர் அவர்கள் இந்த மாற்றந்தாய் மனப் பான்மையை சரியாகக் கண்டித்திருக்கிறார்கள். இது இன்று மட்டும் எழுப்பக் கூடிய பிரச்சினை இல்லை. 1957-ல் நம்முடைய மறைந்த மாபெரும் மேதை அண்ணா அவர்கள், தி.மு. கழகம் 15 சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களைப் பெற்று எதிர்க்கட்சி வரிசையிலே அமர்ந்திருந்தபொழுது, இதை எழுப்பி இருக்கிறார் கள். வாஷிங்டன் டெய்லி மிரர் என்ற பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியிலே அவர் சொல்லி இருக்கிறார்கள், "இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே தமிழகத்திற்கு 11 சதவிகிதம்தான் ஒதுக்கி இருக்கிறது. இது கண்டிக்கத் தக்கது" என்று கூறி 1957-லேயே குரல் எழுப்பி இருக்கிறார்கள். அதைத் தொடர்ந்து தமிழகத்து மக்களைப் புறக்கணிக்கின்ற விதத்திலே நம்முடைய நியாயமான கோரிக்கைகளை எல்லாம் அலட்சியப்படுத்துகிற அளவிலே மத்திய அரசு திட்ட நிதி ஒதுக்கீடுகளைச் செய்து வருகிறது.

அது மட்டுமல்லாமல், தொழில் வளர்ச்சியைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது நம்முடைய தொழில் வளர்ச்சி எந்த அளவிற்கு இருக்கவேண்டும், அதை எல்லாம் எப்படி மத்தியசர்க்கார் கவனிக்காமல் இருக்கிறது என்பது எல்லாம் இந்த பட்ஜெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்நாட்டிலே மத்திய அரசு எந்தத் திட்டத்தை ஏற்கனவே தமிழ்நாட்டிலே மேற்கொள்ளவில்லை

[திரு. மு. சுருளிவேல்]

[1973 மார்ச் 3]

என்று முதல்வர் அவர்கள் இங்கே சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்தியத் துணைக் கண்டத்தினுடைய தொழில் துறை முன்னேற்றத்தைப் பற்றி “கோத்தாரி கமிட்டி” ஒரு ரிப்போர்ட்டை மத்திய அரசாங்கத்திடம் கொடுத்திருக்கிறது. இந்தியத் துணைக் கண்டம் பூராவும் தொழிற்சாலை வளர்ச்சி பலனினம் அடைந்திருக்கிறதா அல்லது தமிழ் நாட்டிலே மாத்திரம் பலனினம் அடைந்திருக்கிறதா, அதற்கான காரணங்கள் என்னென்ன என்றெல்லாம் சொல்லி இருக்கிறது. அது சொல்கிறது, மத்திய அரசைப் பயன்படுத்தி வட நாட்டிலே இருக்கிற தொழில் நிறுவனங்கள் இன்றைய தினம் ஏகபோக நிறுவனங்களாக மாறி இருக்கிறது. இதை கோத்தாரி கமிட்டி தன்னுடைய அறிக்கையிலே சொல்லி இருக்கிறது. அதன்படி 20 வடநாட்டைச் சேர்ந்த நிறுவனங்கள்—அதிலே தென்னிந்திய நிறுவனங்கள் எதுவுமில்லை—அதாவது ஜே. கே. மூராம், சாருஜெயின், பான்குர், சோமணி, மாயத்லால், சேஷசாயி, பஜோசா ஜலான்; மோடி, கொயங்கா, ஜெய்பூரியா, வால்சந்து சாராபாய்; கஸ்தூரிபாய்; மகேந்திரா, தாபர், சின்னை பட்டாயக், கிரிலோஸ்கர், வாய்தா சாபர்ஜி, போன்ற 20 தொழில் அதிபர்கள் மத்திய அரசின் தொழில் கொள்கையைப் பயன்படுத்தி இன்றைய தினம் ஏகபோக நிறுவனங்களாக மாறி இருக்கின்றன. தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள், தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் யாருமே இல்லை என்ற அளவுக்கு அவர்கள் கொடுத்திருக்கிற அறிக்கையில் இருந்து தெரிகிறது. மேலும் மார்வாடிகள், குஜராதிகள், வங்காளிகள், பார்கிகள் என்பதாக இன அடிப்படையில் பார்க்கிறபோதும் 7-வது இடத்தைத்தான் தென்னிந்தியர்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்களே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இப்படித் தவிரும் எல்லாவகையிலும் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இது விஷயமாக நமது முதல்வர் அவர்கள் சிறிது தனிக் கவனத்தைக் காட்டியாகவேண்டும். தமிழகத்தில் உள்ள எல்லாக் கட்சிகளுமே தங்களுக்கிடையே இருக்கும் மாச்சரியங்களை மறந்து தமிழினம் வாழ, தமிழகம் செழிக்க, தொடர்ந்து எல்லா வகையிலும் தமிழகம் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருவதை எதிர்த்தாக வேண்டிய காலகட்டம் வந்துவிட்டது. கைப்புண்ணைப் பார்க்கக் கண்ணாடி தேவையில்லை. அதுபோல மத்திய அரசாங்கத்தினால் அமைக்கப்படுகிற கமிட்டி அறிக்கைகளே போதும், தமிழகம் எவ்வாறு புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள, நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெரும் அளவுக்கு உருவாகியிருக்கிறது. காவேரி நீர்ப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக எப்படி தீவிரமான ஒரு நடவடிக்கையை நமது முதல்வர் அவர்கள் எடுத்தார்களோ அதுபோன்ற ஒரு தீவிரமான நிலையை மேற்கொள்ள ஆலோசித்தாகவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக நம் நாட்டில் இருக்கிற பத்திரிகைகளைப்பற்றி நாம் கவலை கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. பத்திரிகைக்கு என்று தர்மம் இருக்கிறது.

1973 மார்ச் 3]

[திரு. மு. சுருளிவேல்]

சில உரிமைகள் இருக்கின்றன. பத்திரிகைகளுக்குள்ள உரிமைகளில் தமிழக அரசு தலையிட விரும்பவில்லை. ஆனால் அதற்காக அவர்கள் இன்றைக்கு எதையும் வெளியிடலாம், எப்படியும் அரசியலில் ஈடுபட்டவர்களைப்பற்றி விமர்சனம் செய்யலாம் என்கிற போக்கைக் கைக்கொண்டால் இதை வன்மை யாகக் கண்டித்தாகவேண்டும். மத்திய அரசே இதற்கு ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தால் நல்லது. அவர்கள் கொண்டு வரவில்லை என்றாலும் நம்முடைய நாகரீகத்தை, நம்முடைய பண்பாட்டை, நம்முடைய கலாசாரத்தை பாதுகாக்க—அரசியல் வாழ்வில், பொதுவாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களைப்பற்றி கண்டபடி விமர்சிக்கும் ஒரு நிலைமையை மாற்ற நமது முதல்வர் அவர்கள் ஒரு தனி சட்டத்தையே இங்கே கொண்டுவர முடியுமா என்பதைப்பற்றியும் ஆலோசிக்க வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் பேசும்போது “கடல் நீர் ஏன் உப்பு கரிக்கிறது தெரியுமா?” என்கிற ஒரு கேள்வியைப் போட்டு “கடல் கடந்து வாழ்கிற நமது தமிழர்கள் அடிமைகளாக, ஊமைகளாக அங்கே படுகிற வேதனைகளினால் விடுகிற கண்ணீர் கடலில் கலந்திருப்பதனால்தான் உப்புக் கரிக்கிறது” என்றார்கள். இன்றைக்கும் தமிழர்கள் வெளி நாடுகளில் படுகிற அவதி சொல்ல முடியாது. ஆனால் வடநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் உகாண்டாவில் துன்பத்திற்கு ஆளாக இருக்கிறார்கள் என்றவுடன் மத்திய அரசு காட்டுகிற அக்கறை—ஜனாதிபதி அவர்களே தம் உரையில் குறிப்பிடுகிற தன்மை பர்மா தமிழர்கள் அவதிப்பட்டபோது ஏன் இல்லை? ஆக இப்படி ஒரு மாநிலம் என்றால் அடிமைகள்போலக் கருதி, மத்திய அரசு தங்களை ஒரு எஜமானர்களைப்போலக் கருதி செயல்படுகிற தன்மையை நான் வெகுவாகக் கண்டிக்க விரும்புகிறேன் (மணி அடிக்கப்பட்டது)

6. அரசினர் தீர்மானங்கள்.

(அ) பேரவை அலுவலை நிறுத்துவைத்து, தொழிலமைச்சரது தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொள்வது குறித்து.

THE HON. DR. V. R. NEDUNCHEZHIAN : Mr. Deputy Speaker, Sir, Under Rule 244 of the Tamil Nadu Legislative Assembly Rules, I move :

“That the relevant rules of procedure be suspended and the House do now proceed to take up the resolution of the Hon. Minister for Industries in regard to yarn situation”.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு ஒருமனதாக நிறைவேற்றப் பட்டது.

(ஆ) தமிழகத்திற்குத் தேவையான பருத்தி நூலை ஒதுக்கித் தருமாறு மத்திய அரசினைக் கோரும் தீர்மானம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, “தமிழகத்தில் உள்ள 5 லட்சம் தறிகளை நம்பி 20 லட்சம் மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். நமது மாநிலத்திற்குத் தேவையான 20,000 பேல் கிட்ட நூலையும், 35,000 பேல் கோள் நூலையும் மத்திய அரசு உடனடியாகத் தமிழகத்திற்கு வழங்க ஏற்பாடு செய்யுமாறு இந்த மன்றம் கேட்டுக் கொள்கிறது” என்கிற தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து : மதிப்பிற்குரிய உதவித் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு தமிழகத்தில் உள்ள கைத்தறி நெசவாளர்கள் நிலைமைபற்றி இந்த மன்றத்தில் அடிக்கடி விவாதித்திருக்கிறோம். அதுவும் கடந்த சில மாதங்களாக அவர்கள் நூல் கிடைக்காமல் வேலையில்லாது போய்க் கொண்டிருக்கிற அவல நிலை வளர்ந்திருக்கிறது. அதன் காரணமாக எங்கு பார்த்தாலும் நெசவாளர்கள் போராட்டத்தில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையைத் தவிர்க்க நமக்கு வேண்டிய நூல் நம் கையில் இல்லை என்று தமிழக அரசு கருதுகிறது. இதைப் போக்குவதற்கு மத்திய அரசுதான் உடனடியாக நமக்குப் போதுமான நூலை அளித்தாக வேண்டும்; தமிழக நெசவாளர்களுடைய துன்பத்தைப் போக்க உடனடியாக நடவடிக்கை மேற்கொண்டாக வேண்டும். ஆகவே அத்தகைய நடவடிக்கை எடுக்க மத்திய அரசைக் கோரும் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரித்து வழிமொழிகிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, என் கட்சியின் சார்பாகவும் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற இதேத் தீர்மானத்தை முழுமனதோடு ஆதரிக்கின்றேன் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். தற்போது குறிப்பாக சேலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிற பிரச்சனை குறித்து ஒற்றிவைப்புத் தீர்மானம் கொண்டு வந்தபோது அமைச்சர் அவர்கள் சில குறிப்புகளைத் தந்தார்கள். அந்தக் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் நாம் பல பணிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது என்றும் தெரிவித்தார்கள். மத்திய அரசாங்கம் நமது மாநில கைத்தறிகளுக்குத் தேவையான நூலை உடனடியாகத் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்வதுதான் இந்தத் தீர்மானம். குறிப்பாக மத்திய சர்க்காரின் அமைச்சர் சட்டோபாத்யாயா நாட்டில் 80 சதவிகிதம் நூல் இருக்கிறது. நமக்குப் பற்றாக்குறை 20 சதவிகிதம்தான் என்பதாகத் தெரிவித்துள்ளார் என்கிற கருத்தையும் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். நமக்கு இன்றைய தினம் 80 சதவிகிதம் பற்றாக்குறை இருக்கிறது. ஆனால் மத்திய அமைச்சர் குறிப்பிட்டுள்ளபடி 20 சதவிகிதம் தான் நாடு முழுவதற்கும்

1973 மார்ச் 3]

[டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே]

பற்றாக்குறை என்றால் குஜராத், மகாராஷ்டிரா போன்ற மாநிலங்களில் தூல் உபரியாகக்கூட இருக்கலாம். ஆகவே உபரியாக இருக்கக்கூடிய மாநிலங்களில் இருந்து தூலைப் பெற்று நமக்கு உடனடியாக சப்ளை செய்தாக வேண்டும் என்பதாக நாம் அனைவரும் மத்திய அரசை வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அதே நேரத்தில் வாலண்டரி ஸ்கீம் பற்றியும் சொன்னார்கள். அதன்படியும் நாம் இன்னும் கொஞ்சம் நெசவாளர்களுடைய துயரத்தைத் துடைக்க உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டாக வேண்டும்.

இது நல்ல தீர்மானம். இதிலே நான் எடுத்துக் காட்டுவது என்னவென்றால் முக்கியமாக தமிழகத்திலே மக்களை பாதிக்கிற எந்தப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும், அதிலே கட்சி வேறுபாடின்றி, மத்திய அரசிடத்திலே வலியுறுத்த நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம் என்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன். நான் முதலமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்வது, இந்த தீர்மானத்திற்குப் பிறகு, சேலத்திலே ஒரு சுமுகமான நிலை ஏற்படலாம், ஏற்படும் என்று கருதுகிறேன். அந்த சுமுகமான சூழ்நிலையினுடைய அடிப்படையிலே மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சரவர்கள், அந்த கிளர்ச்சியிலே ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்கள் வறுமையினாலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்று எடுத்து அவர்களுடைய உணர்வுகளை அரசாங்கம் மதிக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

எல்லாக் கட்சிகளும் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற சூழ்நிலையிலே, அங்கு ஒரு சுமுகமான சூழ்நிலை ஏற்படும் என்று கருதுகிறேன். ஆகவே, அந்தச் சூழ்நிலையிலே மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சரவர்கள் உடனடியாக, சேலம் மாவட்டத்திலே கிளர்ச்சியிலே ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய தலைவர்களை, பிரதிநிதிகளை அழைத்து, நம்மால் முடிந்த அளவுக்கு எல்லோரும் சேர்ந்து உங்களுடைய பிரச்சினைகளை அணுகுகிறோம் என்று அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்கின்ற ஒரு ஏற்பாட்டை செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். இந்த நேரத்திலே வழக்குகள் எல்லாம் போட்டிருக்கலாம். சுமுகமான நிலை ஏற்படும் இந்த நேரத்தில், அந்த வழக்குகளை வாபஸ் பெற்று, அங்கு அமைதியை ஏற்படுத்தினால் நன்றாக இருக்கும் என்று முதலமைச்சர் அவர்களை வற்புறுத்திக் கேட்டு, எங்கள் கட்சியின் சார்பாக இந்தத் தீர்மானத்தை முழு மனதுடன் வரவேற்று அமர்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. திருப்பூர் ஏ. எம். மொய்தீன் : அன்புள்ள தலைவர் அவர்களே, 20 லட்சம் மக்கள் நம் நாட்டினுடைய நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள். அவர்களுடைய நிலையை இங்குள்ள சர்வ கட்சிகளும் உணர்ந்து அதற்கான ஒரு நல்ல முறையைப் பின்பற்றியதற்காக நான் மகிழ்ச்சி அடை

[திரு. ஏ. எம். மொய்தின்]

[1973 மார்ச் 3]

கிறேன். சேலத்தில் மட்டும் இந்தப் பிரச்சினை இல்லை. இந்த தொழில் செய்கிற மேலப்பாளையம், கடையநல்லூர் போன்ற இடங்கள் இன்னும் மற்ற இடங்களிலும் இந்த தொல்லை இருக்கத்தான் செய்கிறது. இந்த சூழ்நிலைதான் சேலத்தில் பெரிதுபடுத்தப்பட்டு அங்கு ஒரு போராட்டமும் தொடங்குகின்ற நிலையில் தொடங்கி அது நடந்துகொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில், அதிலுள்ள சிரமங்களை நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் மிகத் தெளிவாக விளக்கி முன்பே கூறினார்கள். இப்பொழுது ஒரு தீர்மான வடிவில் எல்லா கட்சிகளும் மத்திய சர்க்கார்—மத்திய சர்க்கார் என்றால் அது ஒரு கூட்டுக் குடும்பம். அந்தக் கூட்டுக் குடும்பத்திற்கு இந்த மாநிலத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நிலையை விளக்கும் முறையில் இந்த தீர்மானம் அமைந்திருக்கிறது என்று கூறி என் கட்சியின் சார்பில் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் வரவேற்கிறேன் என்று கூறி அமர்கிறேன்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் அவையில் வைத்திருக்கிற தீர்மானத்தை எங்கள் கட்சியின் சார்பில் மனப்பூர்வமாக ஆதரித்து ஒருசில கருத்துக்களை கூற விரும்புகிறேன்.

உண்மையிலே இப்பொழுது இந்தப் பிரச்சினை மிகவும் பெரிய பிரச்சினையாக இருக்கிறது. அந்த பிரச்சினையின் காரணமாக இன்று சேலத்தில் இருக்கிற நிலை மிகவும் மோசமான நிலை என்பதனை அரசு நன்றாக அறிகிறது. ஆக, இந்தப் பிரச்சினைக்கு வழி காணுகிற வகையில் இந்தத் தீர்மானத்தை இங்கே முன்மொழிந்திருக்கிறார்கள். அதுபோல் சேலத்தில் இன்றிருக்கிற நிலையை மாற்றிக் கொள்ளுவதற்காக அரசாங்கம் முன் வந்து அங்கு இந்த போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிற சர்வ கட்சித் தலைவர்களையும் அழைத்து அதற்கு ஒரு பரிகாரம் காண வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதோடு அந்தத் தீர்மானத்தை மத்திய அரசாங்கம் பார்க்கும்பொழுது, மத்திய அரசைப் பொறுத்தமட்டில் எந்த அளவுக்கு இந்த பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணக் கட்டமைப்பட்டிருக்கிறார்களோ அந்த அளவுக்கு செய்ய முன் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். நூல் பற்றாக்குறையினால் மட்டும் அல்ல, ஒருவேளை நூல் விநியோகப்பதினாலும் இந்த சீர்கேடான நிலைமைகள் இருக்கின்றன என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு கூற விரும்புகிறேன். ஆக, மத்திய அரசாங்கம் இந்த தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் அதிக நூல் விநியோகம் செய்யும்போது, இங்கு விநியோகம் செய்யும் முறையிலே, பல நண்பர்கள் கூறியதுபோல், பல சீர்கேடுகள் இருக்கின்றன என்பதை அறிந்து அவைகளை மாற்றுவதற்கு நமது அரசும் வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இதை ஆதரித்து முடித்துக் கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 3]

திரு. என். கே. பழனிசாமி: இந்தத் தீர்மானத்தை முழு மனதோடு ஆதரிக்கிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தை ஒரு கட்சினுடைய தீர்மானமாக இல்லாமல், சகல கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களும், சகல பகுதி மக்களும் ஏகோபித்து கூறியிருக்கிறார்கள் என்று மத்திய சர்க்கார் ஏற்றுக் கொண்டு இதற்கு உடனடியாக நிவாரணம் கொடுக்க வேண்டும். ஏற்கனவே அறிஞர் அண்ணா காலத்தில் நாம் கிளர்ச்சி நடத்தி, சகல கட்சிகளும் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க சேலம் உருக்காலையையும், அதே மாதிரி சகல கட்சிகளும் சேர்ந்து வற்புறுத்தியதன் காரணமாக பஞ்ச நிவாரணத்திற்கு உதவியையும் பெற்றோம். அதேமாதிரி, இந்தப் புயலின் காரணமாக சேதம் ஏற்பட்டதற்கு சகல கட்சிகளும் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க பணம் கிடைத்தது. அதேமாதிரி, இந்த பிரச்சினையைப்பற்றி அங்கேயிருக்கிற மோகன் குமார் மங்கலம் அவர்களும், சுப்பிரமணியம் அவர்களும் கணக்கில் எடுத்து, தீர்மானத்தையும், மக்களுடைய அபிலாஷைகளையும் நோடியாக எடுத்துச் சொல்லி, உடனடியாக கைத்தறிக்கு நிவாரணம் பெறவேண்டுமென்று சொல்லி, வரவேற்று முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். முத்தையா: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்த இந்த தீர்மானத்தை, எங்கள் கட்சியின் சார்பாக, ஆதரித்து, நெசவாளர்களுடைய துயர் துடைக்க எல்லா கட்சிகளும் ஒருகிணைந்ததற்காக பாராட்டி, எனது கட்சியின் சார்பாக நான் வரவேற்று அமர்கிறேன்.

திரு. துரை கோவிந்தராசன்: தலைவர் அவர்களே, தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்த இந்தத் தீர்மானத்தை, நெசவாளர்களுடைய பிரச்சினையைத் தீர்க்கின்ற இந்த நல்ல தீர்மானத்தை, எங்களுடைய கட்சியின் சார்பாக முழுமனதோடு ஆதரித்து முடிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்துள்ள மிக முக்கியமான தீர்மானத்தை அனைத்துக் கட்சிகளுடைய சார்பிலே அவைகளுடைய தலைவர்களும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் வரவேற்று, மத்திய அரசினுடைய கவனத்தை இந்தப் பெரிய பிரச்சினையிலே திருப்புவதற்கு உதவிகரமாக இருந்ததற்காக என்னுடைய நன்றியையும் பாராட்டுதலையும் அவர்கள் அனைவருக்கும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இது 10 இலட்சம் நெசவாளர் பெருமக்களுடைய மிகப் பெரிய பிரச்சினையை உள்ளடக்கிய தீர்மானமாகும். இந்தத் தீர்மானத்தை நம்முடைய மாநிலச் சட்டப் பேரவையிலே நாம் நிறைவேற்றி விடுவதன்மூலம் சுமையை வேறு